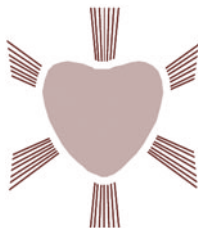

SRDÍČKO

ročník XVI.
16. 9. 2012 **4**

DRAZÍ FARNÍCI,

jak již mnozí víte, nastaly u nás ve farnosti i komunitě změny. Na táboře, kde byli i zástupci z farnosti, jsem se dozvěděl o jmenování farářem. Do noviciátu v Trnavě vstoupili bratři Ondřej Mléčka, který pracoval v radiu Proglas, hrával na housle či baskytaru, Ondřej Vajsar, který pracoval v hospicu a čas od času zpíval žalmy, a konečně bratr Pavel, kterého nedovedu všeobecně identifikovat. V napsaném pořadí přijali někteří nová jména tedy br. Bernard, br. Prokop a Pavel zůstal Pavlem. Myslete prosím na ně a vkládejte je do svých modliteb. Další velkou změnou je předání některých úřadů, které nic nemění na stávajícím obsazení bratří na faře. Na začátku srpna mi P. Václav Slouk při večerní mši sv. svěřil tuto farnost Nejsvětějšího Srdce Páně jako novému faráři. Br. Ignác se tímto stal farním vikářem. (Ještě že ho tady mám.) Jenomže br. Ignác přijal duchovní správu v Obřanech. Tak tedy společně s jáhnem Petrem Šplouchalem budou vést zmíněnou farnost. Bratr Daniel se stal výpomocným duchovním v naší farnosti, stejně jako br. Berard (v květnu mu bude 90 let).

Očekávaná změna v osobě br. Bonaventury proběhne hnedle začátkem října,

kdy opustí naší farnost a přesune se do Venezie, aby tam po dva roky studoval. Za tohoto kněze nebude žádná kněžská výměna, ale přesto br. Kapistrán, který místo něho přijde, se velmi pěkně v Praze staral o mládež a ministranty, takže se na něho moc těším a věřím, že velmi povzbudí naši mladší část farnosti. 2. 9. 2012 přibyl do naší komunity nový bratr postulát. V neděli po mši sv. při nešporách byl přijat do postulátu. A nečekaná posila přišla uprostřed srpna, kdy k nám byl poslán br. Rafael, který přerušil studium a po obnově slibů pracuje u Karmelitánů ve skladu v Husovicích na Dukelské.

Jestli se vám z toho točí hlava, nebojte se. Mě se ještě nepřestala točit.

Rád bych vás pozval na slavnost sv. Františka 4. 10. v 18.00, kdy bude, jak je zvykem, slavná mše sv. V předvečer 3. 10. v 19.30 bude v Soběšicích slavná liturgie tranzitus, velmi pěkně oslavený přechod sv. Františka z tohoto světa do nebeského království. Čas si případně ještě nechte potvrdit.

A velké pozvání na beatifikaci našich 14 umučených bratří v Praze. Z naší farnosti bude vypraven autobus do Prahy 13. 10. 2012, abychom společně v kated-

rále sv. Víta, Václava a Vojtěcha mohli být přítomni této evropsky významné události. Program bude připraven i v klášteře u Panny Marie Sněžné.

Doporučuji sledovat webové stránky www.ofm.cz, kde se o daném tématu dozvíte průběžně více. Hlásit se o místo v autobuse můžete především v sakristii, ale i na faře.

19.–21. 10. 2012 bude již tradiční ministrantská brigáda v Hájků u Prahy. Bude dobré na to pamatovat a nebát se setkání s jinými městskými etniky z našich farností, jako jsou Pražáci, Třebováci, Uh. hradišťáci, Liberečáci a Plzeňáci.

Celkem často jsem dotazován, kdy začne příprava na biřmování. Tož dvouletou

přípravu na biřmování zahájíme v úterý 9. 10. 2012 v 17.00 na faře. Příprava pak bude probíhat v daném termínu.

A závěrem bych vás chtěl povzbudit, abyste se nebáli posílit naše sborové řady. Jak starších, tak dětí. Nebáli se vytáhnout své dary a použít je pro oživení farnosti. Proč nemít na faře třeba jazykové kurzy (potřeboval bych španělštinu...). Podílet se na květinové výzdobě s paní Petrou Najmanovou, která se této aktivitě již nemůže plně věnovat...

Sám na farnost nestačím, ale Bůh mi dal požehnání ve vás. Využijme ho. S přáním všeho dobrého a prosbou o modlitbu

váš nový farář

Br. Filip Jan Rathouský, OFM

Z NAŠICH FARNOSTÍ

Pod záštitou Kristovou v Husovicích

Zmrtvýchvstalý Kristus má vítěznou korouhev jako znamení výhry nad smrtí a právě pod ní se odehrávalo letošní první svaté přijímání v husovické farnosti. Dne 17. 6. 2012 osm dětí a jedna dospělá žena se s radostí celý rok připravovaly, aby mohly být pozvány ke stolu Páně a stejně jako apoštolové přijmout jeho Tělo a Krev.

Děni bylo umocněno přítomností praporu Tomáška, který vlál už při čtvrtčním doprovázení na svědectví Boží lásky a o to výmluvněji se dotýkal v neděli Kristova praporu jako láskyplné náruče, prozářený světlem naděje.

Slavnost opět byla záležitostí celé farnosti a téměř všech kněží, aby znovu zazářila nosná síla společenství.

Děti i rodiče prožili slavnostní chvíle velmi intenzivně, jako jeden z nejkrásnějších dnů života. Udělaly další krok na cestě do království, do kterého už vešel Tomášek, aby jim svědčil o Božím přátelství a zajisté vyprošoval požehnání.

-ara-

Farní den na Lesné

Konec června tradičně přinesl setkání farníků a příznivců farnosti Lesná. Jako obvykle proběhlo toto setkání v příjemné atmosféře, hudbu zprostředkovala skupi-

na Bobrman se zpěvákem z Městského divadla Lukášem Vlčkem. Přednáška se tentokrát týkala nabývání církevního majetku během historického vývoje. Děti využily možnost vydat energii na skákacím hradě a na trampolíně, které neodolaly i některé značně odrostlé „děti.“ Farní den byl jako vždy vydařený.

Jarka

Sestry klarisky v Soběšicích

Dne 6. června 2012 bylo na volební kapitule zvoleno nové vedení konventu:

s. M. Agnes Špinerová OSC, abatyše
s. M. Pavla Gajdušková OSC, vikářka
s. M. Monika Voškerušová OSC,
diskrétníka

Dne 8. července 2012 se bývalá matka představená s. M. Thoma Wupping rozloučila při mši sv. s místními křesťany. Nikdy nezapomeneme na to, že její zásluhou a za finanční podpory ze strany Německa byl zbudován zdejší klášter. Dne 12. července 2012 se s. M. Thoma vrátila do svého mateřského kláštera v Paderbornu.

Otylie Müllerová

TŘI ROKY

Milí farníci, v Husovicích jsem strávil již tři roky a nutno podotknout, že snad nejhezčí období svého života. Nicméně, jak praví apoštol, čas je krátký. Začátkem října se stěhuji do Itálie, do Benátek, a tak je na čase, abych svoje období zde v Husovicích nějak shrnul a zhodnotil.

Určitě není špatné připomenout si, co jsem zde vlastně dělal a podnikal během oněch 38 měsíců: Sloužil jsem zde mše (neděle a pondělí v 7.00), křtil jsem (cca 20 křtů), do příchodu sestry Bernadetty jsem pomáhal s administrativou, zavedl jsem spolčo mládeže (které bohužel zaniklo), vedl jsem ministranty, pořádal jsem různé akce, měl jsem zde katechumenát, vedl jsem biblickou hodinu a kromě toho jsem měl několik dalších povinností a aktivit, z nichž některé byly úspěšnější a jiné méně. Často jsem byl zaměstnán mimo farnost, například jsem vedl františkánskou mládež, spravoval

stránky provincie, asistoval terciářům, měl formaci pro postulanty, spolupřádal františkánské duchovní obnovy a misie, vedl tábory a jiné. Někdy se mi zdálo, že farnost šidím na úkor jiných aktivit, ale vždy jsem důkladně zvažoval, zda je moje nepřítomnost ve farnosti opodstatněná. Celkově jsem vděčný za to, co mi zde Pán dopřál vykonat.

Nicméně daleko více, než vykonané práce a provedených aktivit si zde cením společenství krásných lidí, které jsem mohl potkat, sprátně se s nimi a vést je kousek na cestě k Pánu. Cením si společných chvílí a zejména vřelého přijetí. Ano, nebylo mi příjemné, když jsem zpočátku, než jsem se zaběhl, trpěl nedostatkem práce. Ale kdybych zde narazil na srdce, u kterých bych nenalezl odezvu, nebo kdybych dokonce přišel do farnosti, kde by lidé nelnuli k Bohu, tím bych strádal nepoměrně více. Občas, když se zadívám

do kostelních lavic, tak si pomyslí: třetinu lidí znám jménem a druhou třetinu znám od vidění. Neloučím se rád, ale cítím, že to tak má být.

Chtěl bych připojit pár malých příběhů, střípků, které mi zde v paměti utkvěly.

My jsme dva

Do našeho kostela chodila mladá žena jménem Ariela. Bydlela v Husovicích jen krátce, možná rok, ale na bohoslužbách se objevovala téměř denně. Když jsem jí jednou podával svaté přijímání, uvědomil jsem si, že přijala dvě hostie. Odhaduji, že jsem mohl za život podat možná desetitisíce hostií, ale nikdy předtím ani potom se mi toto nestalo. Byla mi trochu hanba a tak jsem řekl: „Jé, já jsem vám dal dvě hostie!“ Ariela se jen pousmála, položila si významně ruku na břicho a odvětila: „To nevádí, my jsme dva.“ Později mi pak řekla, že o tom častěji uvažovala, že 1. svaté přijímání dítěte je vlastně přijímání maminky.

Jak jsou bodováni kněží

Asi většina z vás zná Ing. Pavla Kolenčíka. Je projektantem mostů, jak je projektuje, neumím posoudit, ale v čem je skutečný mistr, to je vtip. Farní rady s ním se nezadají zdaleka tak dlouhé, protože žádný zábavný pořad v televizi nemůže konkurovat perlám, které on pronese. Moje maminka ocenila, když při děkovné řeči k mojí primici provedl srovnání Bonyho (moje jméno) s bony (tuzexové poukázky). Na co ale asi nezapomenu nikdy, je jeho nálezk, jak mají být bodováni kněží. Každý ministrant totiž dostává za mši určitý počet bodů. Kdo má misál, dostane 10 b., kdo čtení, ten

7 b., atd. Po mši, když došlo k rutinnímu sčítání, položil Pavel Kolenčík do pléna otázku: „A víte, jak jsou bodováni kněží?“ To vskutku nikdo z nás netušil. „Je to 60 minus čas v minutách, kolik mše trvala,“ zazněla Pavlova definice. „Když máš mši za 45 minut, dostaneš 15 b., když za 50 minut, tak jenom 10 b,“ vysvětloval dále. Protože po každé mši svaté se dívám na hodiny, tak si zároveň udělím hodnocení: „Tak dneska je to za 25b.“

Tomášek

Když lidé uzavírají manželství, slibují, že spolu ponесou dobré i zlé. A v případě Tomáška Kummera jsem okusil, co znamená spolu nést zlé. Již v době studií jsem měl fóbii, co se stane, když budu pohřbívat malé dítě, které umře na rakovinu. Co řeknu jeho rodičům, jak jim vysvětlím, že tohle Bůh dopouští. A Pán mi ukázal, že je to celé ještě o dost jinak. Byla to naopak rodina nemocného dítěte, která mi vše vysvětlila – nikoliv slovy, ale svým postojem a životem. Viděl jsem jejich bolest střídanou občasnou nadějí, viděl jsem, jak je vše prohlubuje, a teprve s odstupem mi dochází, že Pán Bůh nebyl jaksi nezúčastněný, který nevyslyšel tolik vroucích modliteb, ale musel sám nést největší tíhu, když nechával umírat malé dítě, které tolik miluje. Na pohřbu jsem po dlouhé době ucítil bolest. Pocit, který jsem nesl před mnohými lety. Pocit, který sice není tak prudký, jako například bolest zubu, ale který jde mnohem hlouběji a který rozšiřuje srdce člověka a činí ho schopným pojmut tajemství kříže. Jsem moc rád, že jsem si s ním mohl hrát, byla pro mě čest, že jsem jej mohl vyprovázet na poslední cestě a byla pro mě radost,

když se mi o něm měsíc poté zdálo, krátký milý sen naplňující nadějí. Tomášku, pamatuj na nás u Pána!

Dva postní rohlíky

Asi nejhezčí „sek“ při kázání se mi povedl na letošní Popečnický středu. Zdálo se mi vhodné dát lidem během kázání určitou metodiku, jak se postit. Dost často je totiž slyšet, že není nejdůležitější půst v odříkání si jídla, ale v postoji srdce. To je samozřejmě svatá pravda, jenže pak často z postu nezůstane vůbec nic. Mám za to, že půst od jídla je velice požehnaný a bohumilý úkon. Jednou ze zásad je jasně si stanovit limity, kolik člověk sní. Já sám jsem jedlík veliký, takže když mě vidí obézní lidé, tak blednou závistí – k snídani jsem běžně schopen spořádat třeba pět, nebo když jsem při chuti i více rohlíků. Na půst se omezují na tři. A tak o kázání jsem hřímal: „Je potřeba si stanovit, kolik smíte sníst. Například na snídani sním...“, a začal jsem uvažovat – když řeknu „tři rohlíky“, lidé to nepochopí, musím říct „dva“. „...sním dva rohlíky!“ Kostelem to jen trhlo a školské sestry v první lavici se zcela nepokrytě rozchechtaly. „Dva rohlíky,“ komentovala sestra Michaela spolusestrám, „to bych se přejídala.“ Lidé to ale vzali celé se špetkou humoru a vážnosti kázání to neuškodilo, spíše možná naopak jej příjemně odlehčilo.

Jsem přesvědčen, že na Husovice budu vždycky vzpomínat s lehkou nostalgií, jako na svoje první místo působení, dalo by se říci, jako na svoji první lásku. Víím, že moje působení nebylo jen putování od úspěchu k úspěchu. Mnoho věcí se nezdařilo a dokonce víím, že někteří lidé na mě nebudou vzpomínat jen v dobrém. Některé takové neshody jsem se snažil vyřešit, jiné jsem ani neotvíral a o dalších nejspíš ani nevím. Ale vše svěřuji Božímu milosrdenství a vaší shovívavosti. Pán vám žehnej!

Br. Bonaventura, OFM

PŮSOBNÍ DUCHA SVATÉHO V HUSOVICÍCH

Duch svatý vane kudy chce a snad proto hned začátkem června intenzivně provívá naší farnosti. V sobotu 2. 6. 2012 při úkľidu fary stejně jako při duchovní obnově. Obnovu vedl P. Vojtěch z komunity Blahoslavenství a pro připomínku uvádíme i část předávaného poselství:

„Vy teď jako farnost prožíváte něco podobného, co zažívali učedníci, když očekávali Ducha svatého. Je dobře, když si celá farnost uvědomí, že potřebuje Ducha svatého a že jsme pozváni znovu a znovu vstoupit do horní místnosti a prosit o Ducha svatého, kterého potřebujeme bytostně ke svému životu, abychom mohli opravdově žít svůj křest.

Důraz je v tom, že jsme přijati do rodiny Boží Trojice, nic nás nemůže odloučit od této lásky, ať se děje cokoli. Stáváme se také členy rozšířené rodiny-církve. Jsme v ní pozváni k tomu, abychom se darovali, abychom za ni přijali spoluodpovědnost. Jsme spoluodpovědní za život církve v Husovicích. Je to svědectví evangelia tady a teď. Tady uprostřed lidí, kteří žijí v naší čtvrti. Každý

z nás je odpovědný za evangelizaci tam, kde je. Potřebujeme vyjít k těm, kteří jsou kolem nás. Evangelizace začíná tam, kde si uvědomuji, kdo jsem, že mohu žít opravdově s Bohem, zakoušet Jeho Lásku, dobrotu. Když toto prožívám uprostřed různých zkoušek a vyprahlosti, uvědomuji si, že si to nemohu nechat pro sebe. Evangelizace začíná tam, kde se rozhodují mít rád ty, kteří jsou kolem mne. Jde o vztah přátelství, lásky. Otevřít se pro svátost biřmování znamená rozhodnout se vyjít milovat ty kolem mne, možná to bude to první, co je zásáhne- prosté gesto lásky a přátelství. Vě svátosti biřmování na nás Pán vylévá Ducha odvahy vyjít k lidem a vydávat svědectví. Kde působí jen to lidské, po čase dochází dech. Opravdová proměna začíná na kolenou s Pánem, stojí na působení Ducha svatého, který oživuje církev a každého z nás. Je důležité, abyste se mu otevřeli spolu, On je velice diskrétní a jeho přítomnost je velmi tichá, často si jí ani nevšimneme. Mezi námi je ten, kterého neznáme – Duch svatý. Je to příměrce, rád-

ce, ten, který nám dává radu do našeho života v konkrétní situaci. Přináší pokoj, světlo, otevírá cestu dál, je přítel. Ježíš říká: „Já se s vámi dělím o všechno.“ Také Duch svatý je přítel, který se dělí o všechno, co dostal od Otce a od Ježíše. Parakletos se dá přeložit i jako Utěšitel a je důležité otevřít se pro Boží útěchu. Být v rodině Boží Trojice, znamená žít vztah s někým, kdo mě má rád. Bez Ducha svatého je nám

Bůh vzdálen, Ježíš Kristus zůstává minulostí...

Duch svatý nás doprovází, jako Ježíš doprovázel učedníky, jdoucí v depresi do Emauz. On, živý, k nim promlouvá, vlévá do jejich srdcí naději, dává se jim poznat. Podobnou situaci můžeme zažít i my s Duchem svatým, právě v něm jsme schopni podřídit svůj život Ježíši, můžeme v něm zakoušet, že jsme milovanými Božími dětmi.

On nás vede od individualismu k odvaze budovat společenství. Chce působit i v naší farnosti.

Je zapotřebí dát Pánu život tak, jak jsme toho v dané chvíli schopni, na naší životní cestě, tam, kde právě jsme. Jestli to chci, ale nedokážu, je podstatné právě to, že chci, nevadí nedokonalost.

Je důležité přijmout naši chudobu, přijít k Pánu v pokoře, v pravdě, ne takoví, jací bychom před Ním být chtěli, ale takoví, jací jsme, se vším, i s tím, co nezvládáme. Také nás otvírá Duchu svatému chvála – On je přitahován chválou. Podstata chvály tkví v tom, že přestávám hledět na sebe a hledím na Pána, který je přítomen uprostřed společenství, které se tady a teď modlí. Poslední dvě věci jsou důvěra a láska. Je nutné bojovat o důvěru, někdy se zdá, že to nejde, říci: „Pane, chci Ti důvěřovat, pomoz mé malé důvěře.“

Musíme usilovat o lásku, rozhodovat se pro lásku, je to podstatné rozhodnutí, že chci milovat. Hluboká zranění odpouštíme i několik let, Pán tomu rozumí. Otázkou není, co umíš, ale co chceš, On se s námi vydává na cestu, je s námi. To, co od nás Ježíš očekává, je naše chtění.

Obnova farnosti byla završena divadelní hrou Raněný pastýř se závěrečnou adorací.

Neděle 3. 6. 2012 se nesla v napjatém očekávání, zda zdraví dovolí otci biskupovi Vojtěchovi udělovat svátost biřmování a naděje nebyla zklamána, modlitby farnosti byly vyslyšeny. Pečlivá příprava přinesla své ovoce a těžko říci, jestli Husovice kdy zažily tak požehnanou neděli. Samotná mše svatá a udělování svátosti bude asi dlouho nevyslovitelně rezonovat v srdci přítomných, o to více, že svátost biřmování přijal též Tomášek Kummer. Jeho biřmovací kmotra mu předešlý večer vytáhla z košíku dar Ducha svatého – svátost. A právě k ní ho záhy poté, v pátek 8. června 2012, ve věku 6 let, Bůh povolal.

Slavnost biřmování nekončila odchodem z kostela, ale pokračovala na faře, kde biřmovanci ve velmi přátelské atmosféře poobědvali s otcem biskupem, ostatní přijali pozvání na oběd a záplavu sladkostí na farní zahradě. Farní společenství trvalo do odpoledních hodin a radostné okamžiky jsou pro historii zachycené na fotografiích.

Jarka Cýrusová

LETNÍ PŘÍBĚHY

Vlaštovky

Rozkvetlé jihočeské louky voněly přehřelí vůní, protože letošní léto bylo docela skoupé na sluníčko, ale bohaté životodárnou dešťovou vodou. Nebeskou modří nad nimi se proháněly vlaštovky až do chvíle, kdy nad nimi zakroužil jestřáb. Zkušenější a větší mu dokázaly rychle uniknout, ale jedna menší mladinka vlaštovka uvízla v jeho spárech. Naprosto beznadějná situace, ale jen do chvíle, kdy se asi patnáct odvážných vlaštovek nebojácně pustilo do dravce, vytrvale na něj nalétávaly, dokud malou vlaštovku nepustil. Osvobozená vlaštovička se radostně rozletěla za ostatními, aby veselým švitořením děkovala za svoji záchranu.

Kdoví, zda by ve stejné situaci v lidském světě neuslyšela slova o tom, jak každý musí svoji situaci zvládnout sám... a že ostatní se musí nutně zabývat lovením much, protože je to jejich práce

a kromě toho potřebují mít dost sil na přelet oceánu, takže své problémy se musí naučit řešit samostatně...

A možná by to tak nebylo, stačí si připomenout: Marek 12,31 a Jan 13,34-35.

Odpočinek

Nedělní kázání v malé, ale svěží venkovské farnosti mělo farníky, věčně vylepšující něco na zahradě, polích nebo v domě, povzbudit ke chvílí odpočinku. Kněz opravdu důrazně mluvil jak o potřebě práce, tak o nezbytnosti odpočínutí. Celou dobu se poblíž jeho nohou motal asi dvouletý Míša. Zdálo se, že se víc soustředí na zdolávání schůdku než na pronesená slova, ale ve chvíli, kdy zaznělo závěrečné – odpočívát – jako na povel se hbitě položil na koberec, uvolněně rozpažil a zavřel oči. Zkrátka – budme jako děti....

-kac-

PO PRÁZDNINÁCH

Při prázdninových cestách máme jedinečnou příležitost poznat nejen jak se žije v jiných krajích (a kolik tam stojí benzín, zmrzlina...), ale také jak tam žije církev a případně si „odvézt“ nějaký zajímavý nápad.

Výročí křtu

Jedním takovým zajímavým nápadem je akce českobudějovické diecéze, v rámci připomínky křtu. Ve všech farnostech je zavedena kniha – na celý rok – do které je možné vepsat den svého křtu. Kněz pak při mši svaté připomene, kdo z farnosti slaví výročí křtu.

Jarka

JISKŘIVÉ PRÁZDNINY

Léto rozkvetlo do plné krásy, rozvonělo dlouhé večery a lákalo k dlouhým cestám. Ani Jiskřáci neodolali hlasu dále a vypravili se do světa. Ne příliš daleko a ne příliš blízko. Kolikrát z kostela zaslechli slova žalmu: Pozvedám své oči k horám... a tak se vydali do Jeseníků. Kraj je uvítal mlčenlivou velebností hor a zurčivou písničkou živé vody v potocích a řekách, protkávajících celou krajinu. Jiskřáci navštívili své přátele Světlíky z kostela sv. Mikuláše, přesně toho, odkud se (možná) sv. Mikuláš vydává v prosinci nadělovat dětem. Všichni se společně posadili na kostelní věž, odkud byl nejlepší výhled do kraje a pozorovali řeku Bělou i okolní dění. Na obloze byly bílé „kříže“, namalované „tryskáči“ a nad vzdáleným lesem se vznášela dvě letadla. Menší letadlo, poháněné motorem, za sebou táhlo o něco větší letadlo, tzv. „kluzák“, který sám neumí vzlétnout a potřebuje se dostat na správné vzduchové proudy, které mu umožní létat. Jiskřáci letadla zvědavě pozorovali. Jiskroň jim musel vysvětlit proč velké letadlo neletí samo: „To větší v sobě nemá zdroj vnitřní síly, jako to první a proto potřebuje pomoc, kterou mu první letadlo právě může dát. Je to podobné jako někdy i v lidském světě, kdo dostane zdroj vnitřní síly, nemá ho sám pro sebe.“ Jiskřáci sledovali, za jak dlouho se druhé letadlo odpoutá od prvního. Zatím stále kroužila spolu, oblékla les, kus řeky a kluzák stále nenabíral výšku. Jiskřáci začínaly pálit oči od sluníčka. Letadla se vrátila nad letiště a celý pokus se opakoval znovu a ještě třikrát, dokud plachtící letadlo nebylo dostatečně vysoko. Jen nejvytrvalejší jiskřáci se dívali až do chvíle, kdy se druhé letadlo samostatně vzneslo vzhůru k horám a jeho průvodce se vrátil na letiště, kde se po čase znovu setkají a let se bude v příhodnou chvíli opakovat podobným způsobem. Jisk-

roň se zamyslel: „Jen nevím, jestli mají spolu lidé tolik trpělivosti i v jiných situacích, než jakou jsme teď viděli a z jaké si i my, jiskřáci můžeme docela vzít příklad.“ „Já jsem skoro pořád jako to motorové letadlo!“ pokřikoval Jiskřínek a mával rukama div nespadol z věže, naštěstí ho Světlucha včas zachytil. „Chtěl ses vykoupat v Bělé?“ ptal se s pobaveným úsměvem a Jiskřínek se jen oťásl odporem. To tak, Jiskřáci a koupání! „Víte, co se mi na zdejších lidech moc líbí?“ zamlouval situaci Jiskroň, „že jsou zvyklí stále chodit bez reptání do kopců, počítat s námahou při strmém stoupání, aby se pak mohli radovat z krásy hor, z rozhledu, z nového pohledu. Jsou stále někde na cestě, stále stoupají do hor.“ „Někdy až moc často,“ přitakal rozmrzele pavouček z věžního okna. „Ještě nedávno jsem si lebedil v lese v kapli svatě Anny, přšelo skoro jako při potopě světa, já jsem byl v suchu na kancionálu a ani ve snu by mě nenapadlo, že v takovém počasí půjdou lidi ke kapli na pouť, ještě k tomu budou zpívat a navíc z mého kancionálu! V momentě jsem se ocitnul na dešti, brrr!!!“ bručel. „Mně se jejich nezdolnost a úsilí vůbec nelíbilo. Přestěhoval jsem se sem na věž, abych měl klid, ale táhne tady, až mám loupání v kolenou a čas od času tu proběhne člověk se smetákem a mám co dělat, aby mě neviděl za trámem. A vždycky zničí moje několikaměsíční úsilí, smete všechny mé pavučinové paláce!“

„V tom případě se můžeme i od tebe učit pokoře a vytrvalosti, když je tkáš znovu a znovu,“ utěšoval pavouka Jiskroň. Malí Jiskřáci zatím naskákali na svatého Mikuláše, který stojí nad vchodem kostela a chtěli vědět kdy žil a co dělal. Světlíci jim o něm nadšeně vyprávěli, ale to už je jiná pohádka.

Jarka Cýrusová

KRÁLOVNIN NÁHRDELNÍK ANEB TÁBOR MUŠKETÝRŮ

Tento tábor pořádali bratři františkáni a ZŠ sv. Voršily v Praze. Trval 14 dní a spalo se pod stany s podsadou. Děti tu získaly spoustu nových kamarádů, naučily se pracovat s některým nářadím (např. sekerou, ruční pilou...), spolupracovaly, navzájem si pomáhaly a prohlubovaly svou víru při mších i duchovních programech. Každé ráno byla rozcvička na protažení a zahřátí svalů, po ní osobní hygiena, snídaně a workshopy (např. kovárna, vytváření knížky, lukostřelba, zdravotvěda...), kde jsme si volili, jaký chceme program dopoledne a jaký odpoledne po odpoledním klidu. Vedoucí měli i dobře vymyšlené hry, při nichž se všichni bavili. Občas si pro nás připravili i nějakou scénku v kostýmech. Budili nás pomocí zvonu, jednou i výstřelem z děla.

Měli jsme zde dobrá jídla a zdravotník se o nás také dost staral, vydezinfikovával nám každé škrábnutí. Odpoledne jsme chodili do lesa pro dříví do kuchyně a na táborák. Některé hry se hrály brzy ráno i večer za tmy. Byly zde hlídky po dvojicích kvůli ochraně tábora a pro ochranu u sebe měl každý, kdo hlídal, tupý tesák a kopí. Měli jsme i celodenní túru na hrad, kde se přespávalo jednu noc a jako brigáda za přespání se vytrhával plevel z cesty. Na konci tábora si děti vytvářely kostýmy na ples a musely vytvořit ze dřeva nohy ke stolům. Na tomto plese se tancovalo, byla připravena velká hostina a před večerkou vedoucí připravili tombolu. Při odjezdu se všichni srdečně loučili a doufali, že se uvidí příští rok.

Anička Cholavová

BLAHOŘEČENÍ ČTRNÁCTI PRAŽSKÝCH MUČEDNÍKŮ

V sobotu 13. října 2012 zavítá do Prahy kardinál Angelo Amato, kterého Svatý otec pověřil k blahořečení pražských mučedníků. Slavnost proběhne v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Naše farnost vypravuje na tuto událost autobus.

Pro pochopení významu události z roku 1611, kdy byli zmasakrováni řeholníci několika pražských konventů, je nutné nastínit pozadí události. Když roku 1604 bratři františkáni obsazovali zbudáčený karmelitánský konvent, nepřicházeli do prostředí nikterak přátelského. Velká většina Prahy, stejně jako stavy, byla protestantská, zatímco císař byl vyznání katolického. Téma vyznání bylo jednou z nejžhavějších politických otázek té doby a mezi katolíky a ostatními konfesemi panovalo velmi těžké napětí, které mělo o čtrnáct let později přerůst v třicetiletou válku – snad nejničivější konflikt raného novověku. Bratrská komunita pocházela z různých národů Evropy: z Německa, Čech, Španělska, Holandska, Francie, Belgie a Itálie. Zpravidla sloužili cizincům, svým krajanům a ze strany místních nekatolíků se jim dostávalo mnohých projevů nenávisi. Bratři často slyšali nadávky, občas po nich házeli kamením, ostřelovali jejich dělníky na stavbě chrámu a jednou se dokonce vlámali do kostela, poničili jej a posléze v klášteře slovy i fyzicky bratry těžce provokovali. Bratři však k tomu všemu neznali jinou odpověď, než mírnost a tiché snášení zlého. Když pak dne

15. února 1611 dorazilo do Prahy katolické vojsko pasovských a zabrali Malou Stranu, lid povstal a začal vybíjet kláštery na pravém břehu Vltavy. Určitou hádankou je motivace davu k jejich krutému jednání. Jisté je, že řeholníky vraždili krutě a jejich těla zohavovali, že kláštery rabovali, že když našli klášter chráněný (jako v případě minoritů a jezuitů), tak od svého počínání ustoupili.

Nejhůře ze všech dopadl právě klášter bratří františkánů. Ostatní komunity v Praze nebyly ani kompletní. Bratři tušili, co se chystá a měli možnost se ztratit, než půjde do tuhého. Mohli vrahy prosit o milost a zřít se katolického vyznání. Nikdo ale nic takového neudělal. Naopak mnozí podstoupili svoji smrt hrdinsky. Bratři Kryštof s Klementem konali svoji službu v kuchyni bez ohledu na to, že venku již hlučel dav. Bratr Juan se snažil před útočníky zachránit Nejsvětější svátost, ale útočníci ho ubili u svatostánku. Nebo bratr Jeroným klečel před sochou Panny Marie a v klidu očekával smrt, nebo dalo by se spíše říci život.

Po krutém masakru, lůza poházela mrtvá zohavená těla po nádvoří před kostelem. Zpiti krví na sebe oblékali hábity bratrů a tak si opatřili vskutku originální kostýmy na právě probíhající masopust. Podle svědectví ale následující noci vycházelo z kostela zvláštní světlo a byly slyšet modlitby bratří. Tak jako během života vstávali v noci k modlitbám, tak

i nyní se nesl jejich chvalo-
zpěv, jako světlo zprostřed
tmy, po Novém Městě
pražském.

Již o deset let později
navštěvuje Prahu bratr Je-
roným Strasser a sepisuje
historii umučení bratří se
snahou o jejich svatořeče-
ní. Bratry mnoho lidí ctí
jako mučedníky a o jejich
svatosti nepochybuje. Me-
zi nimi v první řadě kníže
Vojtěch Lobkovic, jemuž
bratři vymodlili narození
potomka. Velmi silně tlačí
kupředu proces blahoře-
čení o několik desítek let
později provinciál, polyhis-
tor, Bernard Sannig. Další
významný pokrok procesu
se udál za První republiky
zejména zásluhou více-
postulátora P. Klementa
Minaříka, OFM, kdy byl
uzavřen proces na diecézní
úrovni a postoupen do Říma. Během to-
tality proces zamrzl, až nakonec letos, po
401 letech od svého vstupu do nebeského

království, budou mučedníci zapsáni do
seznamu blahoslavených.

Br. Bonaventura, OFM

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Lesná, Soběšice a Obřany

Vychází se souhlasem duchovních správců.

Kontaktní adresa: Římsko-katolická farnost Brno-Husovice, Vranovská 103, 614 00 Brno,
www.ofm.brno.cz nebo schránka Srdíčka v zadní části husovického kostela
nebo e-mail: Srdicko.Husovice@seznam.cz **<http://www.volny.cz/dcbl/srdicko.htm>**

Odpovědný redaktor: Daniel Kummer

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farností. Neprošlo jazykovou úpravou.
Uzávěrka tohoto čísla byla dne 4. 9. 2012, uzávěrka příštího čísla je 20. 10. 2012.